

После убиства Михајла Обреновића на власт долази малољетни Милан Обреновић. Пошто није пунољетан кнежевска власт и управа у земљи додјељена је Намјесништву, Миливоју Петровићу Блазнавцу и Јовану Ристићу.

Што се тиче спољне политике Намјесништва, она се дјели на политику до пута кнеза Милана у Ливадију, и политику после пута у Ливадију. Одлични односи са Русијом за владе Михајла, били су озбиљно нарушени за владе Намјесништва. Разлози за то су аустрофилска политика Намјесништва, и проглашавање за кнеза Милана. Наиме, намјера Русије је да за кнеза Србије буде постављен Црногорски кнез Никола, као доказани пријатељ Русије. Политичка слика Србије нимало није одговарала Русима. Они су хтјели да Србија на челу са кнезом Николом буде преставник Руске политике на Балкану. Намјесништво је трн у оку Руске дипломатије, и настоје да помогну у борби против Намјесништва, доказане русофиле Гарашанина и Мариновића. Блазнавац има великог непријатеља у личности Руског конзула у Београду Шишкина, иначе великог пријатеља Гарашанина.

Блазнавац настоји да поправи односе са Русима. Исто као што је обећао Аустрији да ће уклонити Руски утицај из Србије, тако је сада Русе убјеђивао да је он противник продора западне политике у Србију. Ова његова двострука политика није упалила код Руса па су глатко одбили његову руку пријатељства. Шта више у инат њему конзул Шишкин остаће до краја Намјесништва. Ристић је нешто флексибилнији у односу са Русима. Он не жели да Србија подпадне под велики утицај било које силе. Његова идеја је да Србија буде што самосталнија, нарочито у унутрашњој политици, и да има добре односе са великим силама, које ће јој гарантовати самосталност.

Директна последица лоших односа са Русијом је распад савеза балканских држава и народа на челу са Србијом. Русија је упућивала сусједне државе да склопе савез са Србијом, као најјачом балканском хришћанском силом у борби против Турака. Међутим што због лоших односа са Русијом, што због лошег односа Намјесништва према овом савезу долази до распада. Одвајају се Црна Гора и Бугарска. Од тада ће Србија имати два проблематична питања, и то Црногорског сепаратизма, и настојања Бугарске да стави под своје остале словенске државе. Бугарима ће у том настојању помоћи Русија, оснивањем националне Бугарске цркве тзв. егзархат. Политика Бугара је да врше побугаривање балканских простора, и настоји да уз помоћ Турске преотме примат Србије на Балкану. Од тада па све до 1912 год., Србија ће водити не само борбу против Турака, већ и против Бугарског национализма.

1

Док су се односи са Русијом погоршавали, са Аустроугарском односи су никад бољи. Блазнавац обећава Аустрији да ће поштовати њене одлуке, и одлуке Порте, и ослободити Србију руског утицаја. због Српске наклоности Аустрији, ова ће јој пружити велику политичку помоћ нарочито у односима са Портом. Сем Аустрије и Француска ће пружити подршку Србији, која заједнички иступа са Аустријом по питању балканских дешавања. Управо под притиском Аустрије и Француске, Порта чини уступке Србији, тиме што признаје Милана за кнеза и додјељује му кнежевско достојанство. Једна од највећих успјеха Намјесништва је доношење устава 1869 год. Намјесништво издаје устав без знања Порте, што изазива њихово велико незадовољство. Порта сматра да законе за Србију треба да доноси Султан, својим хатишерифом. Међутим све велике силе, стају на нашу страну и то највише лобирањем аустриске дипломатије, на челу са министром иностраних послова Бајстом. Он шаље једну дипломатску ноту свјетским силама, да Србија на основу Париског уговора има право да се сама уређује. Решавањем ова два питања, намјесништво је без сумње учврстило нашу државну самосталност.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com